

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **Ing. M. N.**, bytem v O., J. 108/53, zast. Mgr. Vladimírem Kubíkem, advokátem se sídlem v Kroměříži, Masarykovo náměstí 490, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2011, č. j. KUOK 10820/2011, sp.zn. KÚOK/107980/2010/ODSH-SD/7469, ve věci přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Mohelnice ze dne 22. 9. 2010, č. j. OD/26960-10/1245-2010/Medm, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. d) a l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil jako řidič tím, že „dne 18. 2. 2010 v 11,00 hodin v obci Moravičany řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. Toyota Rav 4, X a na výzvu Policie České republiky se odmítl podrobit dechové zkoušce, zda není ovlivněn alkoholem, a rovněž na výzvu příslušníka Policie ČR nepředložil doklady potřebné k provozu a řízení motorového vozidla.“ Tím žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. f) a § 6 odst. 12 zákona č. 361/2000

Sb. Za tento přestupek mu byly uloženy pokuta ve výši 25.000 Kč a zákaz činnosti spočívající řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

V žalobě namítal žalobce, že v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně poukazoval na skutkové a právní rozpory v dokazování a pochybení příslušníků Policie ČR a na nesouvislosti časových údajů se splněním podmínek výzvy k podrobení se dechové zkoušce. Žalobce nebyl povinen se podrobit kontrole po opuštění vozidla a nebyl povinen podrobit se dechové zkoušce 13 – 18 minut po opuštění vozidla. Rozpory jsou ve výsledku policistů, protože příjezdějí vozidlo žalobce nesledovali, každý vypovídal jinak o jejich činnosti po kontrole, o tom, jak začalo jednání na místě se žalobcem a o tom, jak se žalobce choval. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, protože se nevypořádaly se vším, co bylo kladeno žalobci za vinu. Procesní pochybení spatřuje žalobce v tom, že byl potrestán za nepředložení dokladů, i když byl za toto jednání žalobce potrestán ve vyloučeném řízení, ve kterém mu za toto byla udělena sankce. Správní orgány se nevypořádaly s právní argumentací žalobce o předpokladech porušení příslušných ustanovení. Správní orgán nezjistil skutkový stav bez pochybností a z tohoto neúplného zjištění vyvodil nesprávné závěry. Přestupek spočívající v nepředložení dokladů žalobce byl řešen domluvou, následně měla být samostatně projednána otázka odmítnutí dechové zkoušky a neuposlechnutí pokynu policisty. Žalobce uvedl, že se nehodlal vyhnout provádění kontroly, vozidlo policie vzhledem k haldám sněhu neviděl a podle fotografie žalobce je zřejmé, že policisté vozidlo žalobce nepozorovali.

Ve vyjádření žalovaný poukázal na to, že žalobní body jsou totožné s odvolacími námitkami žalobce, s těmi se žalovaný plně vypořádal a na svých závěrech setrvává. Podle žalovaného žalobce zjevně ignoruje skutečnosti uvedené ve správních spisech obou správních orgánů, včetně toho, co sám k přestupku sdělil. K návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě žalovaný uvedl, že nevidí důvod pro jeho vyhovění. Žalovaný uvedl, že námitky žalobce z doplnění žaloby jsou obecné a nemají vliv na posouzení věci a že příslušníci policie provedli kontrolu podle předpisů a to, že žalobce odešel na soukromý pozemek, nemá na kontrolu vliv. Námitka ohledně samostatného řízení není podstatná proto, že sankce byla uložena za nejprůšnější postížitelný skutek a samostatné řízení nebylo vedeno.

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 26. 1. 2011.

Ze správního spisu krajský soud z úředního záznamu A. G. zjistil, že žalobce na výzvu příslušníka policie nezastavil u něj, ale u domu č. p. 58, asi 50 m před policistou, po opuštění vozidla sdělil na výzvu policistovi, že mu doklady nepředloží a odešel do domu. Dechové zkoušce se žalobce odmítl podrobit. Ze záznamu policisty J. Ž. bylo zjištěno totéž a jmenovaný příslušník policie doplnil, že stál při zastavování vozidla žalobce na volně přístupné příjezdové komunikaci a na chodníku před domem č. p. 58, což považoval za obecní majetek.

Podle výsledku policisty J. Ž. zastavoval jmenované vozidlo řidiče asi 100 m před vozidlem, viděl ho na vzdálenost 300-400 m. Poté, co žalobce neuposlechl pokynu policisty, se J. Ž. vydal za žalobcem s podezřením, že se žalobce chce

vyhnout kontrole nebo jde o nedorozumění. Žalobce odmítl předložit doklady a sdělil, že na soukromém pozemku nemá policista žádné pravomoci. Poté policista odešel za druhým kolegou a vrátili se zpět společně, ani tehdy žalobce po výzvě obou policistů nepředložil doklady a odmítl dechovou zkoušku. K dotazu zástupce žalobce svědek sdělil, že detekční přístroj měli ve vozidle, žalobce neprokázal totožnost a proto byl žalobce poučen o tom, že bude předveden. Poté, co se žalobce zavřel v domě, byla pořízena fotodokumentace vozidla (s fotografií staré dálniční známky k předání k řízení celní správě), zjištěna totožnost žalobce od ostatních občanů v obci a potvrzena telefonicky na policii. Z výslechu svědků se podává, že žalobce nevykazoval známky opilosti.

Podle výpisu z katastru nemovitostí vlastníkem pozemku parc. č. 969/1 je obec.

Podle výslechu žalobce policisté vstoupili na soukromý pozemek a „nabíhali na vrata“ a když ani po upozornění žalobce neustali, volal žalobce na linku 158 a stěžoval si na jejich chování, poté hlídka sdělila „*tak ho nech, utáhneme ho na odmítnutí dechové zkoušky*“. Žalobce uvedl, že hlídku neviděl, není si vědom přestupku, protože policisté mu jen řekli: „*Budete dýchat.*“ a pak opustili jeho pozemek a odjeli. Stížnost žalobce podle spisu byla vyřízena jako nedůvodná.

V záznamech policie (č. I. 61 správního spisu) je evidováno, že žalobce volal na linku 158 dne 18. 2. 2010 se stížností na nevhodné chování policistů; hovor byl přepojen na operační středisko Šumperk, kde bylo založeno číslo jednací ke stížnosti žalobce, věc byla postoupena OVK Šumperk. Stížnost byla Policií ČR shledána jako nedůvodná dne 7. 4. 2010 (č. I. 52 – 53 správního spisu).

Manželka žalobce u správního orgánu I. stupně vypověděla, že byla 18. 2. 2010 odpoledne vyslýchána na policii v souvislosti se stížností manžela na policisty, že měli již špatnou zkušenost s policisty v Olomouci, že žalobce na policii předkládal své doklady a dožadoval se tam provedení dechové orientační zkoušky; dopoledne na místě slyšela, jak se manžel s policisty dohadoval, bylo to docela slyšet z pootevřeného okna, když se vrátila (asi za 10 minut), slyšela z kuchyně rány, žalobce držel vrata, protože policisté do nich kopali, žalobce pak volal na linku 158.

Podle výslechu manželky žalobce dne 18. 2. 2010 v 13:39 hodin u Policie ČR v Mohelnici se manželka zdržovala téhož dne v Moravičanech v domě č.p. 58, kam za ní přijel manžel (žalobce) s dcerou. Když přijel, viděla jak parkoval před domem a žádného policistu nikde kolem neviděla. Až po chvíli přišel za manželem policista a chtěl, aby předložil doklady a podrobil se dechové zkoušce. Manžel toto odmítl, protože je již na soukromém pozemku, chvíli spolu mluvili, pak policista odešel směrem k autobusové zastávce, která je vzdálena asi o tři či čtyři domy. Žalobce chystal střešní box na lyže. Pak došli dva policisté, manželka žalobce slyšela rány do vrat, šla se podívat ven do dvora a viděla, jak manžel drží vrata, aby se nevyvrátila, a policisté do nich silně kopou, jestli kopali dva nebo jeden, to neví, protože viděla vrata ze dvora. Žalobce policistům tvrdil, že na to nemají právo, po chvíli toho policisté nechali a pak už byl klid.

Do správního spisu byly žalobcem doloženy fotografie pořízené od „11:57 hodin do 12:07“ v den spáchání přestupku.

U žalobce toto byla podle záznamu správního orgánu I. stupně o odložení věci ze dne 7. 4. 2010 první přestupková za dobu posledních pěti let. Podle výpisu ze dne

13. 4. 2010 se žalobce v letech 2008 a 2010 dopustil dvou přestupků podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb. (nadlimitní rychlost v obci a mimo obec) a jeho stav hodnocení byly dva body.

V závěrečném vyjádření žalobce sdělil, že sporné zůstalo po provedeném řízení, zda se žalobce dopustil přestupku. Protože odbočoval k domu, musel věnovat pozornost tomuto manévru a policisty neviděl. Žalobce se nemusel podle jeho názoru podrobit kontrole a dechové zkoušce, když už neřídil a byl na soukromém pozemku. Z jednání policistů vyplynulo, že byli „vytočeni“ a dělali všechno proto, aby obvinili žalobce aspoň z neodstraněné propadlé dálniční známky. Rozporná zůstala svědectví o tom, jak byl žalobce vyzván k podrobení se dechové zkoušce. O následcích nebyl žalobce poučen. Z fotografií je zřejmé, když žalobce zkoušel nový fotoaparát, že prodleva mezi příjezdem žalobce a úkony policistů je velká. Žalobce byl ochoten se podrobit dechové zkoušce na služebně policie, ale ani tam výzva nezazněla.

V rozhodnutí o přestupku dospěl správní orgán I. stupně k tomu, že z provedeného dokazování vyplynulo jednoznačně, že žalobce byl vyzván k předložení dokladů od vozidla a vyzván k podrobení se dechové zkoušce. K těmto výzvám došlo na obecním pozemku. Proti tomuto rozhodnutí žalobce v odvolání namítl, že důkazy nebyly řádně vyhodnoceny a z toho byly vyvozeny nesprávné právní závěry, rozhodnutí o přestupku je navíc nepřezkoumatelné. K výzvě správního orgánu zástupce žalobce jím avizované doplnění odvolání nedoručil, a to nejen ve lhůtě stanovené správním orgánem, ale ani později.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný neshledal námitky žalobce jako důvodné a poukázal na obecnou polohu námitek proti dokazování a z toho plynoucích skutkových a právních závěrů. Žalobce, konkrétně neuvedl v čem spatřuje rozpor s právními předpisy. Podle názoru žalovaného (zaujatého po prostudování celého spisového materiálu) správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti a důkazy byly provedeny řádně a v dostačujícím rozsahu a následně byly správně vyhodnoceny jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech a přijaté závěry nejsou v rozporu s provedenými důkazy. Ani v případě námítky, která spočívá ve formálních vadách, žalobce neuvedl konkrétní nedostatky či rozpory. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně zcela splňuje podmínky stanovené v § 67, § 68 a § 69 správního řádu, tudíž i tato obecná námitka žalobce je lichá. Na základě zjištěných skutečností byl žalovaný přesvědčen, že předložené podklady pro rozhodnutí objasňují skutečný stav věci a spolehlivě prokazují, že žalobce dne 18. 2. 2010 11 hodin v obci Moravičany řídil osobní motorové vozidlo na výzvu příslušníků Policie ČR se odmítl bez důvodu podrobit dechové zkoušce, zda není ovlivněn alkoholem, a rovněž na výzvu nepředložil doklady potřebné k provozu a řízení motorového vozidla. Tímto svým jednáním porušil § 5 odst. 1 písm. f) a § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu a tím naplnil skutkovou podstatu přestupků dle napadeného rozhodnutí, tak jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí, a není třeba dalších úkonů. Žalovaný přezkoumal i výši uložených sankcí, které shledaly jako adekvátní k závažnosti přestupku a míře společenské nebezpečnosti a poučil žalobce, že po uplynutí poloviny doby této sankce může požádat v souladu se zákonem o upuštění od výkonu zbývajících částí trestu zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel.

K námitce žalobce při prvním jednání soudu dne 31. 11. 2011 si soud vyžádal správní spis správního orgánu I. stupně (Městského úřadu Mohelnice) o přestupku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb. Z tohoto spisu zjistil následující.

Podle oznámení přestupku byl žalobce podezřelý z přestupků podle § 22 odst. 1 písm. d) a l) a § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích a § 42a odst. 2 písm. e) zákona č. 13/1997 Sb., protože 18. 2. 2010 v 11 hodin v obci Moravičany řídil na silnici vozidlo Toyota RAV 4, RZ 3Z12176, byl předepsaným způsobem zastavován policistou v uniformě, neuposlechl výzvy policisty, vozidlo nezastavil na silnici před policistou, ale odbočil na vjezd před dům č.p. 58, čímž porušil § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., byl vyzván policistou, aby předložil doklady potřebné k řízení motorového vozidla, což odmítl, čímž porušil ustanovení § 6 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., dále byl vyzván, aby se podrobil orientační dechové zkoušce, zda není ovlivněn alkoholem, což rovněž odmítl, čímž porušil § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., na vozidle na předním skle vpravo ve spodní části měl vylepenou neplatnou dálniční známku z roku 2009, čímž porušil § 42a odst. 2 písm. e) zákona č. 13/1997 Sb.

Ze záznamu o podání vysvětlení Městského úřadu Mohelnice ze dne 7. 4. 2010 se podává, že žalobce téhož dne podal Městskému úřadu Mohelnice vysvětlení a uvedl: „Dne 18. 2. 2010 v 10:58 hod. jsem přijížděl vozidlem Toyota RAV X do Moravičan k č. p. 58 směrem od Doubravice. Po zastavení jsem z vozidla vystoupil, obešel vozidlo, vyndal jsem z bezpečnostní sedačky na pravé straně vozu a přistoupil k výše uvedené nemovitosti tak, že jsem ji už odemykal. V okamžiku odemčení vchodových dveří, přistoupil k vozidlu ze zadní strany od hlavní silnice příslušník Policie ČR v černém úboru. Tento mě bez dalšího sdělil: „Já chci provést silniční kontrolu“. Na to jsem mu odvětil, že jsem nebyl hlídkou zastaven, nenacházím se ve vozidle a nacházím se již na soukromém pozemku, tudíž nebudu silniční kontrolu podstupovat. Na to mi odvětil: „Ale já chci“. Podle mne není zvolení „Já chci“ žádnou výzvou, proto jsem mu sdělil, že opravdu nemám čas a zavřel jsem za sebou vstupní dveře. Poté jsem šel nachystat střešní box na lyže, pro které jsem do oné nemovitosti přijel. Po cca 10 min. jsem již s připraveným boxem hodlal projít vraty k zaparkovanému vozidlu. Po otevření vrat, jsem spatřil dva příslušníky Policie ČR v černých úborech. Policista, který mne do té doby nekontaktoval, sdělil: „Budete dýchat“. Nejdříve jsem je vyzval, aby odstoupili od vrat, neboť vrata jsou již několik desítek cm za hranicí soukromého pozemku. Na to reagovali tím způsobem, že šli pro mě. V tu chvíli jsem vrata uchopil a snažil se je zavřít a několikrát jsem opakoval, že se nacházím na soukromém pozemku, ať je neprodleně opustí. Policista Ž. po mých výzvách od tohoto násilného konání upustil, policista G. pokračoval v tlaku na vrata a v kopání do nich. Po té, co se mi podařilo vrata zajistit, jsem volal na linku 158, kde jsem sdělil, že se mi na pozemek snaží násilně vniknout dvě osoby, které se vydávají za hlídku Policie ČR a tam operační důstojník situaci zlehčoval, nicméně do několika málo minut (cca. 5 min) hlídka Policie ČR na místě již nebyla. Po té jsem přistoupil k montáži střešního boxu na již uvedené vozidlo a odebral jsem se s manželkou a dcerou na obvodní oddělení policie v Mohelnici pro podání stížnosti na postup hlídky, kde jsem je po konzultaci s vedoucím odd. V. P. podal písemnou stížnost, která je šetřena pod č. j. KRPM 8142-2/ČJ-2010-140913.“ K dotazu správního orgánu, zda „byla vůči žalobci vystavena výzva k prokázání totožnosti“, žalobce uvedl, že „nebyla, byla pouze se strany policisty vysloven požadavek na provedení silniční kontroly. Nepadla ani jiná výzva, který by byla v souladu se zákonem o policii. Závěrem uvádím, že toto zjevné vykonstruované obvinění ze strany policistů je účelově vytvořeno tak, aby ochránili vlastní osoby před možným postihem, protože se dle mého názoru dopustili několika zásadních pochybení a snahou je toto pochybení bagatelizovat.“ Dále správní orgán v záznamu uvedl před podpis žalobce: „Beru na vědomí, že věc se mnou byla projednána, že jsem byl poučen o možném postihu za uvedený přestupek, a že celá věc se mnou byla řešena domluvou.“

Podle návrhu Policie ČR na vyřízení stížnosti jako nedůvodné ze dne 31. 3. 2010 se policisté rozhodli žalobce předvést za pomoci hmatů a chvatů, avšak žalobce vjezdovou bránu do domu č. p. 58 zavřel.

Ze záznamu o odložení přestupkové věci Městského úřadu Mohelnice ze dne 7. 4. 2010 soud zjistil, že tento správní orgán obdržel na základě veřejnoprávní smlouvy mezi městem Mohelnice a obcí Moravičany ze dne 24. 7. 2003 oznámení o přestupku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., kterého se měl žalobce dopustit dne 18. 2. 2010 v 11 hodin tím, že v Moravičanech před domem č. p. 58 měl neuposlechnout výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci. Dne 7. 4. 2010 byla tato věc odložena podle § 66 odst. 3 písm. a) téhož zákona. Důvodem pro odložení je skutečnost, že věc byla s jmenovaným projednána, tento byl poučen o možném postihu za uvedený přestupek a jelikož se jednalo o první přestupkovou věc za posledních pět let, byla tato řešena domluvou. Důvodem sníženého postihu je také okolnost, že ostatní skutky spáchané žalobcem ve výše uvedený den budou řešeny odborem dopravy Městského úřadu Mohelnice a celním úřadem.

Ve vyjádření ze dne 22. 8. 2012 žalobce v rámci závěrečného návrhu žalobce poukázal na překážku věci rozhodnuté a porušení zásad správního řízení spočívající v tom, že se správní orgány se nikterak, resp. nesprávně vypořádaly s otázkou případného rozdělení či vyloučení věci a postupovaly tudíž nesprávně a v rozporu s procesními normami správního práva, to vše k tíži žalobce. Za druhé žalobce namítal absenci podmínek řádné výzvy k podrobení se dechové zkoušce a absenci poučení o následcích odmítnutí. Žalobce poukazoval na to, že výzva k podrobení se dechové zkoušce byla zcela nestandardní, pokud vůbec proběhla, tak zcela neformálním způsobem a bez splnění povinnosti poučit o následcích odmítnutí podrobení se takové zkoušce, kdy sama tato okolnost byla jakýmsi následkem vrcholícího sporu na místě samém o oprávněnosti silniční kontroly. Ani jeden z policistů ve své výpovědi neuvedl, že by žalobce o následcích odmítnutí dechové zkoušky poučil. To vyplývá z protokolu z výpovědi svědků ze dne 27. 5. 2010 u MÚ v Mohelnici. Pokud správní orgán ve svém rozhodnutí domýšlí, že není důvod pochybovat o profesionalitě policistů, pak se jedná o domněnku správních orgánů a výslech policistů zjevně nemusel ani provádět. A poučení či nepoučení o následcích odmítnutí dechové zkoušky navíc není nic uvedeno ani v úředním záznamu pprap. Ž. ze dne 18. 2. 2010. Za třetí žalobce poukazoval na rozpory ve výpovědích policistů ohledně reakce na údajnou výzvu k podrobení se dechové zkoušce co do okolností provázejících údajnou výzvu – pprap. Ž. uvedl v jím zpracovaném úředním záznamu ze dne 18. 2. 2010, že žalobce na výzvu k podrobení se dechové zkoušce „nereagoval“. Pprap. Ž. při svědecké výpovědi u správního orgánu dne 27. 5. 2010 uvedl zopakoval, že žalobce na výzvu k podrobení se dechové zkoušce „nereagoval“. Prap. G. uvedl v jím zpracovaném úředním záznamu ze dne 18. 2. 2010, že žalobce na výzvu k podrobení se dechové zkoušce reagoval tak „že nic nepředloží“. Prap. G. při svědecké výpovědi u správního orgánu dne 27. 5. 2010 uvedl, že žalobce na výzvu k podrobení se dechové zkoušce reagoval tak, že je „toto odmítl“. Je tedy opětovně více než zjevné, že pochybnosti doprovázející údajnou výzvu k podrobení se dechové zkoušce, jsou dále podpořeny naprosto rozdílnými tvrzeními policistů o tom, jak měl žalobce na takovou výzvu reagovat. Nad rámec toho pak celé počínání policistů na místě samém a jejich následné výpovědi o tomto provázely v řízení rozpory, na které žalobce poukazoval ve svých vyjádřeních i ve vyjádření právního zástupce za dne 18. 4. 2011. Tyto další rozpory se týkají zejména otázek samotného pozorování příjezdu vozidla žalobce,

způsobuje o zastavení, způsobu počínání si na místě samém atd. A začtvrté žalobce brojil proti nezákonnosti postupu příslušníků Policie ČR, kteří se pokusem o vstup do obydlí žalobce a pokusem o předvedení velmi pravděpodobně dopustili porušení zákona o policii, zejména mimo jiné § 13, kdy jejím dána povinnost poučit osobu o důvodu zjištění totožnosti, což opětovně učiněno nebylo. Dostatečně nebyl odůvodněn ani pokus policisty G. o vstup do obydlí žalobce, neboť nehrozila žádná závažná újma, nebyl odvracet hrozící následek škody na zdraví nebo životě, nebyla zjevně páchána trestná činnost a nejednalo se o neodkladný úkon. Celý zákrok byl proto provázen neprofesionální jednání policistů, která je zjevná. Pokud si policisté počínali neprofesionálně v rozporu se služebním zákonem, pokud jsou v jejich výpovědích podstatné rozpory, nemůže správní orgán opírat své závěry právě o profesionalitu obecnou věrohodnost, která by měla v postavení příslušníka policie vyplývat. Za páté žalobce popíral oprávněnost učinění výzvy k podrobení se dechové zkoušce. Správní orgány se vůbec nevypořádaly s okolnostmi a pochybnostmi provázejícími výzvu k podrobení se dechové zkoušce ač to bylo žalobcem v řízení správním i odvolacím tvrzeno. Správní orgány se vůbec nezabývaly okolnostmi, zda za dané skutkové situace bylo možno, resp. by bylo možno vůbec výzvu k podrobení se dechové zkoušce přednést a zda by byl žalobce povinen se jí podrobit.

Ve svém vyjádření ze dne 15. 10. 2013 žalobce uvedl, že trvá na své nevině a na podané žalobě.

Ve vyjádření ze dne 27. 6. 2013 žalobce uvedl, že trvá na dokazování a dále uvedl, že měl za to, že Nejvyšší správní soud závázal krajský soud právním názorem pouze co do posouzení právní otázky překážky řízení, dvojího rozhodování v téže věci a důvodného očekávání na straně žalobce. Jelikož však dokazování jako takové nebylo provedeno, je třeba provést veškeré další důkazy, kterých se žalobce domáhal a odstranit rozpory a zákonné nedostatky, zjištěné ve správním řízení, na které žalobce opakovaně poukazoval.

Ve vyjádření ze dne 22. 5. 2013 žalobce k dotazu soudu, co mají jednotlivé navržené důkazy prokázat a které mají být provedeny, uvedl, že předmětem celého řízení je prokázání nedostatků skutkového důkazního stavu, který byl zjištěn správními orgány. Jednotlivé důkazy mají pak prokázat zejména to, že napadená rozhodnutí stojí na zcela zjevně nepodloženém skutkovém stavu, na absenci důkazů a na vykonstruovaném obvinění policistů, kteří při jednání s žalobcem zneužili svých pravomocí a porušili služební povinnosti. Zejména pak má být v řízení prokázáno, že pro zjevné rozpory ve výpovědích policistů se skutek nemohl stát, tak jak jej popisovali, ač správní orgány k žalobcem tvrzeným námitkám nepřihlédly a vůbec se s nimi nevypořádaly. Proto žalobce navrhl provést důkaz obsahem spisu Městského úřadu v Mohelnici, odboru dopravy, č. j. OD/26960–10/1245–2010/Medm, zejména pak úředními záznamy sepsanými policisty a dále jejich výsledky ve správním řízení, kdy zejména z těchto vyplývají rozpory, na které žalobce opakovaně poukazoval ve správním i v tomto soudním řízení. Rozhodující, co do skutkových naplnění obvinění z přestupku bylo, zda žalobce uposlechl či neuposlechl výzvy policisty k zastavení vozidla, předložil či nepředložil doklady potřebné k řízení vozidla a podrobil se tak silniční kontrole (vyřešeno v jiném řízení, přestože obvinění v tomto řízení zůstalo zachováno), byl či nebyl vyzván k podrobení se dechové zkoušce, a pokud ano, zda byl či nebyl vyzván kvalifikovaným a zákonným způsobem, a pokud ano, zda byl či nebyl poučen o následcích odmítnutí podrobení se dechové zkoušce a pokud ano, zda dechovou zkoušku odmítnul či neodmítnul. Vzhledem k zásadním rozporům v těchto otázkách neměli a nemohly správní orgány učinit spolehlivý závěr o vině žalobce. S výše uvedenými námitkami žalobce se navíc správní orgány vůbec

nevypořádaly. Dále žalobce navrhl provést důkaz listinami, které sám v řízení doložil, a to zejména označením rozporů a fotodokumentací.

Při jednání soudu dne 11. 12. 2013 zástupce žalobce k provedenímu dokazování uvedl k závaznosti rozsudku Nejvyššího správního soudu, že se týká porušení zásady *ne bis in idem*, i když se vyjádřil i ke skutkovým otázkám, v soudním řízení nebyly prováděny k těmto skutkovým otázkám důkazy, jednání žalobce nebylo prokázáno. Krajský soud ve zrušeném rozsudku nastínil jen náhled ke skutkovému ději a nezabýval se rozpory. Nejvyšší správní soud se zabýval šikanózním charakterem jednání policistů, neshledal ho, a věrohodností výpovědí. V řízení však nebylo provedeno dokazování o rozporech a o poučení o následcích odmítnutí výzvy. K dotazu soudu na konkrétní návrhy na dokazování, zástupce žalobce poukázal na správní spisy, dále fotografie a podklady, které předložil u prvního jednání soudu a mapy s popiskami, které soudu předložil. Soud provedl důkaz předloženými mapkami s popisky.

Zástupce žalovaného k provedenímu dokazování uvedl, že dokazování proběhlo v souladu se soudním řádem správním a právnímu zástupci žalobce musí být známo, že úřední záznamy jsou vodítkem, nikoli důkazem a že žalobce stále navrhuje něco k dokazování a snaží odklonit pozornost k postavení policistů. Mapky byly pořízeny žalobcem a to s prodlením, takže důkaz mapkami je irelevantní, navíc by se k němu museli vyjádřit policisté. Spornou otázkou bylo, zda byl žalobce řádně vyzván k dechové zkoušce, poučen a zda ji odmítl. Žalobce je řidič, má zkoušky, zná zákon č. 361/2000 Sb. a následky odmítnutí dechové zkoušky. Z výpovědí policistů je zřejmé, že tuto zkoušku odmítl. Podkladem může být i vysvětlení žalobce a manželky. Oba připustili, že tato výzva zazněla. Rozsudek Nejvyššího správního soudu se vyjádřil nejen k porušení zásady *ne bis in idem*, konstatoval, že nešlo o šikanózní jednání policistů. Věc je dostatečně prokázána a žaloba je nedůvodná.

Zástupce žalobce v konečném návrhu odkázal na písemný závěrečný návrh ze dne 22. 8. 2012 a trval na důvodnosti žaloby. Ze správního spisu a provedení důkazů vyplývaly rozpory a to, že jednání policistů bylo šikanózní. Policista Žváček vyzval k dechové zkoušce žalobce poté, co mu žalobce řekl, že si na ně bude stěžovat, policisté se pokusili nestandardním způsobem žalobce předvést, vstoupili na soukromý pozemek. Není jasné, z čeho se vyvozuje kvalifikovaná výzva, když policisté uváděli, že „nic nepředloží“ a žalobce „nereagoval“. Každý z policistů popisuje rozdílné postavení osob a vozidla. Mapky dokreslují, že výzva padla na 13 metrů. Pokud výzva padla, byla nestandardní a nekvalifikovaná. Policisté by měli znát zákon, ani jeden policista ve výpovědi nehovoří o poučení, o následcích odmítnutí výzvy. Žalobce výzvě nemusel na 13 metrů rozumět. Dodnes se nikdo nezabýval oprávněností výzvy 15 - 20 minut po opuštění vozidla. Hypoteticky si mohl žalobce doma připít. Žalobce ale už i dříve tvrdil, že je abstinent. S ohledem na všechna tvrzení je na místě zrušit napadená rozhodnutí a přiznat žalobci náhradu nákladů řízení.

Zástupce žalovaného v konečném návrhu uvedl, že z vyjádření žalobce vyplývá, jakoby policisté byli malí zločinci, kteří si léčí své komplexy. Otázkou je, proč nebylo na policisty podáno trestní oznámení. Stížnost na jejich jednání byla zamítnuta. Není pochyb o tom, že výzva vůči žalobci byla učiněna. Odmítnutí nemusí být jen verbální, zavření vrat je také odmítnutí. Zarážející je přesnost času a metrů, některé specifikace nejsou při řešení přestupku možné a reálné. Žalobce se vracel k vozidlu. K oprávněnosti výzvy zástupce uvedl, že žalobce se musí zdržet požití alkoholu do skončení kontroly. Požití alkoholu se dá také dovodit ze stoupajících

a klesajících hodnot při zkouškách. I když je žalobce abstinent, měl povinnost výzvu uposlechnout. Právní zástupce žalobce interpretuje situaci, žalobce na rozdíl od policistů nemusí vypovídat pravdu. Rozsudek Nejvyššího správního soudu se vyjádřil i k věrohodnosti zákroku. Zástupce žalovaného navrhl zamítnout žalobu jako nedůvodnou.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.*

Podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis.*

Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, příslušníka Vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.*

Podle § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu *na výzvu policisty je řidič motorového vozidla povinen předložit doklady podle odstavce 8 policistovi ke kontrole. Na výzvu strážníka obecní policie ve stejnokroji nebo celníka ve stejnokroji je řidič motorového vozidla povinen předložit strážníkovi ve stejnokroji nebo celníkovi ve stejnokroji ke kontrole doklady podle odstavce 8 písm. a) a b).*

Podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích *za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. Zákaz činnosti lze uložit, jestliže ho lze uložit za některý z těchto přestupků.*

Podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích *přestupku se dopustí ten, kdo neuposlechne výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci.*

Podle § 57 odst. 1 zákona o přestupcích *jestliže pachatel se dopustil více přestupků, které je příslušný projednávat též orgán, projednávají se tyto přestupky ve společném řízení.*

Podle § 66 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích *správní orgán věc dále odloží, jestliže došlé oznámení (§ 67 odst. 2) neodůvodňuje zahájení řízení o přestupku nebo postoupení věci podle § 71.*

Podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích *přestupek lze projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit.*

Soud konstatuje, že ke dni nabytí právní moci napadeného rozhodnutí k zániku odpovědnosti za přestupek nedošlo (§ 20 odst. 1 zákona o přestupcích).

Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. d) a k) zákona č. 361/2000 Sb. ve spojení s § 5 odst. 1 písm. f) a § 6 odst. 12 téhož zákona], a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

K žalobní námitce nepřezkoumatelnosti úvodem soud předesílá, že napadené rozhodnutí neshledal jako nepřezkoumatelné. Jak vyplývá z judikatury, za nepřezkoumatelné považujeme takové rozhodnutí, které postrádá základní náležitosti rozhodnutí. Těmi jsou výrok, odůvodnění a poučení. Již na první pohled je zjevné, že všechny tyto náležitosti napadené rozhodnutí beze zbytku splňuje. Můžeme též rozlišovat nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, považujeme za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně správní orgán rozhodl, tj. zda odvolání zamítl, odmítl nebo mu vyhověl. Spadají sem i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím vázán. Ani takové nedostatky v napadeném rozhodnutí nelze v žádném případě nalézt. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle rozsudku Nejvyššího správního soudu je založena na nedostatku důvodů skutkových. Musí se při tom jednat o vady skutkových zjištění, o nichž správní orgán opírá své rozhodnutí. Jak vyplývá z předložených správních spisů i napadeného rozhodnutí, žalovaný námitky žalobce plně vyvrátil v napadeném rozhodnutí.

Sporné v souzené věci původně bylo, zda byl žalobce trestán dvakrát za totéž jednání. Tato otázka přestala být spornou poté, co ve věci rozhodl Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 162/2012-44, www.nssoud.cz, a dvojí trestání v téže věci neshledal. Pro stručnost zdejší soud odkazuje na uvedený rozsudek a jeho plné odůvodnění, včetně vyslovených závazných právních názorů [srov. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

Ke sporné otázce věrohodnosti výpovědí policistů se rovněž vyjádřil v citovaném zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud, a to tak, že šikanu a nestandardní postupy v jednání policistů ani nevěrohodnost jejich výpovědí v souzené věci neshledal. I tímto právním názorem je zdejší soud vázán. Jak bylo již řečeno v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, rozpory ve výpovědích policistů nejsou ničím neobvyklým a pokud rozpory spočívají v nepodstatných detailech, nemění to nic na důvěryhodnosti celkové výpovědi.

K věrohodnosti výpovědí policistů soud konstatuje, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale judikuje k věrohodnosti výpovědí policistů, že zásadně se jejich výpovědi považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy*

*odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013 č. j. 9 As 139/2012-30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. V případě policistů formuloval Nejvyšší správní soud tuto myšlenku např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, *policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje* (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42 a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007-114).*

K předpokladům jednotlivých kontrolních kroků příslušníků Policie ČR soud konstatuje, že všechny kontroly tak, jak je policisté provedli, provedli v souladu se zákonnými požadavky, přičemž žádné zvláštní zákonné požadavky na tyto kontroly kladeny nebyly, jak jejich nesplnění namítá žalobce. S odkazem na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu v souzené věci a tam citovanou judikaturu soud zdůrazňuje, že policisté nemuseli mít žádné konkrétní podezření na požití alkoholu či jiných omamných látek, aby mohli kontrolu provést. Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (v souladu s § 7 odst. 1 zákona č. 200/1990Sb., o přestupcích), *řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, příslušníka Vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Podle § 6 odst. 12 téhož zákona na výzvu policisty je řidič motorového vozidla povinen předložit doklady podle odstavce 8 policistovi ke kontrole. Na výzvu strážníka obecní policie ve stejnokroji nebo celníka ve stejnokroji je řidič motorového vozidla povinen předložit strážníkovi ve stejnokroji nebo celníkovi ve stejnokroji ke kontrole doklady podle odstavce 8 písm. a) a b). Podle § 6 odst. 8 téhož zákona řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe a) řidičský průkaz, b) osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu.*

K návrhu žalobce soud provedl důkazy fotografiemi a mapkami s nákresey žalobce o postavení osob a vozidel, avšak tyto důkazy nepřinesly žádné nové skutečnosti k tomu, co bylo žalobci kladeno za vinu. Zvrátit to, co tvrdili policisté, by mohly pouze důvěryhodné svědecké výpovědi (nejlépe nestranných svědků), audio či video nahrávky nebo jiné důkazy. Žádný takový důkaz žalobce nepředložil ani nenavrhoval a ani netvrdil nic, co by mohlo vyvolat pochybnosti o zjištěném stavu. Jistě je v zájmu žalobce, aby se tvrzením policistů bránil, je to jeho základním právem, přičemž ani nemusí vypovídat pravdivě.

V souzené věci byly řádně provedeny všechny potřebné důkazy a výsledky policistů bylo prokázáno, že se shora uvedených přestupků žalobce dopustil.

Naopak, žalobce svá tvrzení neprokázal ani nenavrl žádný takový důkaz, který by tvrzení policistů vyvrátil.

Soud provedl všechny důkazy navrhované žalobcem v žalobě nebo ve jeho vyjádřeních či při jednání soudu. Prokázáno ve správním řízení bylo, že žalobce neuposlechl výzev policistů k předložení vyžadovaných dokladů a kvalifikované výzvy k podrobení se dechové zkoušce, tuto zkoušku nepodstoupil a odmítl ji. Konkrétně oba policisté ve svých výpovědích uvedli, že žalobce sdělil, že doklady nepředloží a že se dechové zkoušce odmítl podrobit. Ve správním řízení bylo zjištěno, že pozemek před domem žalobce je ve vlastnictví obce, a nikoli ve vlastnictví žalobce. Podle výpovědí policistů byl žalobce vyzván k předložení dokladů i podrobení se dechové zkoušce opakovaně. Podle výsledku policistů žalobce nevykazoval známky opilosti, tím spíše se dechové zkoušce mohl podrobit. Pokud totožnost žalobce (dle výsledků policistů) tito policisté zjistili dotazem u ostatních občanů v obci, je otazné, proč žalobce nenavrl jejich výslech (pokud byli přítomni celému projednávání v době spáchání přestupku). Pokud by chtěl žalobce podpořit svou verzi celé události, bylo nasnadě takové svědky navrhnout a prokázat průběh jednání, byly-li by tyto osoby v dostatečné vzdálenosti od domu žalobce.

Stížnost žalobce na chování policistů byla shledána jako nedůvodná (srov. č. I. 52 – 53 správního spisu). Manželka má důvod vypovídat ve prospěch svého manžela, proto je nutno na její výpověď v tomto světle pohlížet. Obdobně judikoval zdejší soud ve věci vedené pod sp. zn. 76 A 13/2011 (dostupné na www.nssoud.cz), že nelze pouze na základě svědecké výpovědi takových zaujatých osob, i s ohledem na jejich motivaci, postavit najisto a rozhodnout o vině za správní delikt (dosud nerozhodnuto o kasační stížnosti). To platí zásadně obdobně i pro opačné situace.

Obligatočními znaky přestupku jsou naplnění konkrétní skutkové podstaty souzeného přestupku, objekt (porušení právem chráněného zájmu), objektivní stránka (příčina, jednání a příčinná souvislost), subjekt (pachatel), subjektivní stránka (zavinění). Skutková podstata souzených přestupků byla podle svědeckých výpovědí policistů u obou přestupků naplněna. Právem chráněný zájem je na tom, aby se řidiči uvedeným kontrolám podrobili za účelem prokázání jízdy bez vlivu alkoholu a omamných látek tak, aby žádným způsobem nebyly ohroženy život, zdraví a majetek účastníků silničního provozu a jiných osob, což jsou hodnoty všeobecně uznávané. O osobě pachatele není žádných pochyb a o jeho zavinění taktéž nikoli. Uvedené přestupky byly spáchány minimálně formou nevědomé nedbalosti.

Přitom zde nesmí nastat okolnosti vylučující protiprávnost (nutná obrana, krajní nouze apod.). Takové okolnosti žalobce ani netvrdil ani nebyly v souzené věci zjištěny.

Formální stránka (popsané znaky přestupku v zákoně) doplňuje stránka materiální (společenská škodlivost jednání). Formální znaky přestupku byly v souzené věci naplněny – jak bylo uvedeno výše, jednání žalobce bylo prokázáno výpověďmi policistů a nebylo ničím (krom výpovědi žalobce a jeho manželky) zpochybněno. Takové jednání žalobce rozhodně naplňuje znaky společenské škodlivosti, neboť nejde o okrajovou věc, na hranici společenské škodlivosti, ale vzhledem ke shora uvedeným hodnotám a zájmům o věc značného významu.

Všechny obligatoční znaky přestupků byly v souzené věci naplněny a prokázány.

Soud se ztotožnil s argumentací žalovaného, resp. správních orgánů obou stupňů v napadených rozhodnutích a vyjádřeních adresovaných soudu písemně anebo při jednáních a žalobu vzhledem k výše uvedenému shledal jako nedůvodnou a proto ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O odkladném účinku soud nerozhodoval, neboť rozhodl přednostně ve věci samé.

V souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný. Úspěšný žalovaný žádnou náhradu nákladů řízení nepožadoval a soud žádné nad rámec jeho běžné úřední činnosti nezjistil, proto mu je nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 11. 12. 2013

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně